

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD
REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 71 0 Rs 378274 25 Rev
Banjaluka, 13.11.2025. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sastavljenom od sudija Jadranke Stanišić, kao predsjednika vijeća, Biljane Vidimlić i Senada Tice, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužiteljice Z.B. iz B., [...], koju zastupa punomoćnik Mišo Golub, advokat iz Banjaluke, protiv tužene Republike Srpske, koju zastupa zastupnik po zakonu Pravobranilaštvo Republike Srpske, Sjedište zamjenika Banjaluka, radi zaštite prava iz radnog odnosa, odlučujući o reviziji tužiteljice protiv presude Okružnog suda u Prijedoru broj 16 0 Rs 002575 24 Rsž od 23.6.2025. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 13.11.2025. godine, donio je

PRESUDU

Revizija se odbija.

Obrazloženje

Prvostepenom presudom Osnovnog suda u Banjaluci broj 71 0 Rs 378274 22 Rs od 30.6.2024. godine utvrđeno je da postoji diskriminacija tužiteljice u pogledu ostvarivanja prava na naknadu za topli obrok, slijedom čega je obavezana tužena da tužiteljici na ime naknade materijalne štete (izmakle koristi) isplati iznos od 5.780,89 KM sa zakonskom zateznom kamatom i to:

- na iznos 122,17 KM za mjesec april 2019. godine, počev od 1.6.2019. godine do isplate,
- na iznos 115,74 KM za mjesec maj 2019. godine, počev od 1.7.2019. godine do isplate,
- na iznos 64,30 KM za mjesec juni 2019. godine, počev od 1.8.2019. godine do isplate,
- na iznos 83,59 KM za mjesec juli 2019. godine, počev od 1.9.2019. godine do isplate,
- na iznos 141,46 KM za mjesec avgust 2019. godine, počev od 1.10.2019. godine do isplate,
- na iznos 135,03 KM za mjesec septembar 2019. godine, počev od 1.11.2019. godine do isplate,
- na iznos 128,60 KM za mjesec oktobar 2019. godine, počev od 1.12.2019. godine do isplate,
- na iznos 128,60 KM za mjesec novembar 2019. godine, počev od 1.1.2020. godine do isplate,
- na iznos 45,01 KM za mjesec decembar 2019. godine, počev od 1.2.2020. godine do isplate,
- na iznos 68,00 KM za mjesec januar 2020. godine, počev od 1.3.2020. godine do isplate,
- na iznos 136,00 KM za mjesec februar 2020. godine, počev od 1.4.2020. godine do isplate,
- na iznos 149,60 KM za mjesec mart 2020. godine, počev od 1.5.2020. godine do isplate,

- na iznos 136,00 KM za mjesec april 2020. godine, počev od 1.6.2020. godine do isplate,
- na iznos 108,80 KM za mjesec maj 2020. godine, počev od 1.7.2020. godine do isplate,
- na iznos 95,20 KM za mjesec juni 2020. godine, počev od 1.8.2020. godine do isplate,
- na iznos 122,40 KM za mjesec juli 2020. godine, počev od 1.9.2020. godine do isplate,
- na iznos 74,80 KM za mjesec avgust 2020. godine, počev od 1.10.2020. godine do isplate,
- na iznos 115,60 KM za mjesec septembar 2020. godine, počev od 1.11.2020. godine do isplate,
- na iznos 149,60 KM za mjesec oktobar 2020. godine, počev od 1.12.2020. godine do isplate,
- na iznos 108,80 KM za mjesec novembar 2020. godine, počev od 1.1.2021. godine do isplate,
- na iznos 142,80 KM za mjesec decembar 2020. godine, počev od 1.2.2021. godine do isplate,
- na iznos 86,04 KM za mjesec januar 2021. godine, počev od 1.3.2021. godine do isplate,
- na iznos 136,23 KM za mjesec februar 2021. godine, počev od 1.4.2021. godine do isplate,
- na iznos 143,40 KM za mjesec mart 2021. godine, počev od 1.5.2021. godine do isplate,
- na iznos 136,23 KM za mjesec april 2021. godine, počev od 1.6.2021. godine do isplate,
- na iznos 143,40 KM za mjesec maj 2021. godine, počev od 1.7.2021. godine do isplate,
- na iznos 157,74 KM za mjesec juni 2021. godine, počev od 1.8.2021. godine do isplate,
- na iznos 71,70 KM za mjesec juli 2021. godine, počev od 1.9.2021. godine do isplate,
- na iznos 157,74 KM za mjesec avgust 2021. godine, počev od 1.10.2021. godine do isplate,
- na iznos 136,23 KM za mjesec septembar 2021. godine, počev od 1.11.2021. godine do isplate,
- na iznos 150,57 KM za mjesec oktobar 2021. godine, počev od 1.12.2021. godine do isplate,
- na iznos 121,89 KM za mjesec novembar 2021. godine, počev od 1.1.2022. godine do isplate,
- na iznos 129,06 KM za mjesec decembar 2021. godine, počev od 1.2.2022. godine do isplate,
- na iznos 67,77 KM za mjesec januar 2022. godine, počev od 1.3.2022. godine do isplate,
- na iznos 150,60 KM za mjesec februar 2022. godine počev od 1.4.2022. godine do isplate,
- na iznos 162,61 KM za mjesec mart 2022. godine, počev od 1.5.2022. godine do isplate,
- na iznos 98,98 KM za mjesec april 2022. godine, počev od 1.6.2022. godine do isplate,
- na iznos 153,62 KM za mjesec maj 2022. godine, počev od 1.7.2022. godine do isplate,
- na iznos 144,18 KM za mjesec juni 2022. godine, počev od 1.8.2022. godine do isplate,
- na iznos 40,05 KM za mjesec juli 2022. godine, počev od 1.9.2022. godine do isplate,
- na iznos 168,21 KM za mjesec avgust 2022. godine, počev od 1.10.2022. godine do isplate,
- na iznos 144,18 KM za mjesec septembar 2022. godine, počev od 1.11.2022. godine do isplate,
- na iznos 136,17 KM za mjesec oktobar 2022. godine, počev od 1.12.2022. godine do isplate,
- na iznos 80,10 KM za mjesec novembar 2022. godine, počev od 1.1.2023. godine do isplate,

- na iznos 160,20 KM za mjesec decembar 2022. godine, počev od 1.2.2023. godine do konačne isplate,
- na iznos 170,43 KM za mjesec januar 2023. godine, počev od 1.3.2023. godine do isplate,
- na iznos 161,46 KM za mjesec februar 2023. godine, počev od 1.4.2023. godine do isplate.

Istom presudom utvrđeno je da je postojala diskriminacija tužiteljice i u pogledu ostvarivanja prava na naknadu za vrijeme provedeno na dežurstvu, slijedom čega je obavezana tužena da tužiteljici na ime naknade materijalne štete (izmakle koristi) isplati iznos od 1.480,40 KM sa zakonskom zateznom kamatom i to:

- na iznos 176,99 KM za mjesec septembar 2020. godine, počev od 1.11.2020. godine do isplate,
- na iznos 176,99 KM za mjesec oktobar 2020. godine, počev od 1.12.2020. godine do isplate,
- na iznos 183,57 KM za mjesec mart 2021. godine, počev od 1.5.2021. godine do isplate,
- na iznos 191,91 KM za mjesec april 2021. godine, počev od 1.6.2021. godine do isplate,
- na iznos 191,91 KM za mjesec avgust 2021. godine, počev od 1.10.2021. godine do isplate,
- na iznos 191,91 KM za mjesec septembar 2021. godine, počev od 1.11.2021. godine do isplate,
- na iznos 196,36 KM za mjesec februar 2022. godine, počev od 1.4.2022. godine do isplate,
- na iznos 170,75 KM za mjesec mart 2022. godine počev od 1.5.2022. godine do isplate, te je obavezana tužena da tužiteljici nadoknadi troškove postupka u iznosu od 1.367,90 KM sa zakonskom zateznom kamatom od dana presuđenja pa do isplate, a sve navedeno u roku od 15 dana od dana prijema presude, dok je preko dosuđenog iznosa zahtjev tužiteljice za naknadu troškova postupka odbijen.

Drugostepenom presudom Okružnog suda u Prijedoru broj 16 0 Rs 002575 24 Rsž od 23.6.2025. godine, žalba tužene je usvojena i prvostepena presuda preinačena tako što je odbijen zahtjev tužiteljice za utvrđenje da je tužena izvršila diskriminaciju u odnosu na tužiteljicu u pogledu ostvarivanja prava na naknadu toplog obroka i naknadu za vrijeme provedeno u dežurstvu, kao i zahtjev za isplatu naknade na ime toplog obroka za period novembar 2021. godine - februar 2023. godine i naknade za dežurstvo za period septembar 2020. godine - mart 2022. godine, dok je u dijelu kojim je tražena isplata toplog obroka za period april 2019. godine - novembar 2021. godine prvostepena presuda ukinuta i u tom dijelu tužba odbačena, te je obavezana tužiteljica da tuženoj nadoknadi troškove postupka u iznosu od 1.150,00 KM.

Tužiteljica revizijom pobija drugostepenu presudu zbog pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se pobijana presuda preinači i žalba tužene odbije, uz naknadu troškova postupka na ime sastava revizije u iznosu od 658,10 KM, ili da se ukine i predmet vrati na ponovno suđenje.

Odgovor na reviziju nije podnesen.

Revizija nije osnovana.

Predmet spora u ovoj parnici je zahtjev tužiteljice da se utvrdi da postoji diskriminacija u pogledu ostvarivanja prava na naknadu za topli obrok i naknadu za vrijeme provedeno na obaveznom dežurstvu ili pripravnosti za rad (dalje: naknada za dežurstvo), između tužiteljice sa jedne strane, u odnosu na ostale budžetske korisnike u Republici Srpskoj, te sve ostale zaposlene u Republici Srpskoj koji nisu budžetski korisnici, kao i u odnosu na nosioce sudijske i tužilačke funkcije u Federaciji Bosne i Hercegovine; zahtjev za isplatu naknade na ime toplog obroka za period od aprila 2019. godine do februara 2023. godine; zahtjev za isplatu naknade za dežurstva za period od septembra 2020. godine do marta 2022. godine i zahtjev za naknadu troškova postupka.

Na osnovu izvedenih dokaza i rezultata cjelokupnog postupka prvostepeni sud je utvrdio: da je tužiteljica u periodu na koji se odnosi tužbeni zahtjev bila zaposlena u OJT B kao okružni javni tužilac; da tužiteljici nije isplaćivana naknada za topli obrok, niti organizovana ishrana, kao ni naknada za dežurstvo za sporni period; da je Ustavni sud Bosne i Hercegovine dana 24.3.2022. godine donio odluku broj U-18/21, kojom je utvrdio da Zakon o platama i naknadama sudija i javnih tužilaca u Republici Srpskoj („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj: 66/18 i 119/21) nije u skladu sa Ustavom Bosne i Hercegovine jer ne sadrži odredbe o naknadi za topli obrok, zbog čega su sudije i tužioci diskriminirani u odnosu na sve kategorije radnika u Republici Srpskoj, kao i u odnosu na sudije i tužioce u Federaciji Bosne i Hercegovine, te naložio Narodnoj Skupštini Republike Srpske da najkasnije u roku od šest mjeseci od dana objavljivanja odluke uskladi Zakon o platama i naknadama sudija i javnih tužilaca sa članom I/2 i II/4 Ustava Bosne i Hercegovine, članom 14 Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda, članom 1. Protokola broj 12. uz Evropsku konvenciju i članom 26. Međunarodnog pakta o građanskim i političkim pravima; da je u 2022. godini po hitnom postupku usvojen Zakon o platama i naknadama sudija i javnih tužilaca („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj: 56/22), kojim je određeno da je naknada za topli obrok uračunata u platu i ne može se posebno iskazivati (član 2. stav 2.); da je Ustavni sud Republike Srpske donio odluku broj U-68/21 od 26.4.2023. godine, kojom je utvrdio da član 2. stav 2. pomenutog Zakona nije u skladu sa Ustavom Republike Srpske jer je istim narušena homogenost pravnog sistema, budući da je zakonodavac učinio nejasnom strukturu ličnih primanja iz radnog odnosa sudija što je suprotno principu pravne sigurnosti i umanjuje Ustavom zagarantovana prava sudija

Polazeći od ovako utvrđenog činjeničnog stanja prvostepeni sud je zaključio da je predmetna tužba blagovremena, da je tužiteljica uslijed propuštanja tužene da putem svog organa Narodne Skupštine Republike Srpske donese zakon koji propisuje pravo na naknadu za topli obrok sudija i tužilaca stavljena u neravnopravan položaj u odnosu na ostale budžetske korisnike u Republici Srpskoj, zaposlene koji nisu budžetski korisnici i nosioce sudijske i tužilačke funkcije u Federaciji Bosne i Hercegovine, koje postupanje je dovelo do povrede prava tužiteljice na isplatu naknade za topli obrok i naknade za dežurstva u utuženom periodu, da se u spornom periodu radilo o diskriminaciji potvrđuje i činjenica da je Narodna Skupština Republike Srpske dana 1.6.2022. godine usvojila novi Zakon o platama i naknadama sudija i javnih tužilaca u Republici Srpskoj, kojim je u članu 2. stav 2. propisano da je osnovna mjesečna plata javnih tužilaca plata u kojoj su sadržani porez na dohodak i doprinosi, a u koju je uračunata naknada za topli obrok koja se ne može posebno iskazivati, a članom 8. da sudijama i tužiocima pripada naknada za vrijeme provedeno na obaveznom dežurstvu ili pripravnosti za rad utvrđen na osnovu službene evidencije u visini 10% bruto satnice redovnog rada, umanjene za porez na dohodak i doprinose za svaki sat dežurstva ili pripravnosti, da je tužiteljica visinu štete dokazala vještačenjem po vještaku ekonomske struke, pa je primjenom odredbe člana 1., člana 2. stav 1, člana 3. stav 1., člana 12. stav 1. i 3., člana 13. stav 4. i člana 15. stav 1. Zakona o zabrani diskriminacije („Službeni glasnik Bosne i Hercegovine“ broj: 59/09 i 66/16 - u daljem

tekstu: ZZD) i člana 277. Zakona o obligacionim odnosima ("Službeni list SFRJ", broj: 29/78, 39/85, 45/89, 57/89 i "Službeni glasnik Republike Srpske" broj 17/93, 3/96, 39/03 i 74/04 - u daljem tekstu: ZOO), sudio tako što je donio odluku kao u izreci prvostepene presude.

Drugostepeni sud je prihvatio činjenično utvrđenje prvostepenog suda, ali ne i zaključak tog suda da je zahtjev iz tužbe osnovan, pa je sudio tako što je donio odluku kao u izreci drugostepene presude.

Iz razloga odluke drugostepenog suda proizlazi da je prvostepeni sud izveo pogrešan zaključak da je tužena u odnosu na tužiteljicu izvršila diskriminaciju na način kako je to tužiteljica navela u tužbi, budući da tužiteljica nije učinila vjerovatnim da je bila izložena diskriminaciji, jer iz stanja spisa i provedenih dokaza jasno proizlazi da je prema tužiteljici bio primijenjen jednak tretman i da je uživala jednaka prava kao i svi ostali pripadnici njene grupacije, odnosno sudije i tužioci u Republici Srpskoj, budući da Zakonom o platama i naknadama sudija i javnih tužilaca u Republici Srpskoj („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj: 66/18 i 119/21) nije bila propisana naknada za topli obrok i dežurstvo.

Iz tih razloga je drugostepeni sud preinačio odluku prvostepenog suda i odbio zahtjev tužiteljice na ime diskriminacije, te slijedom toga odbio i zahtjev tužiteljice za isplatu naknade na ime toplog obroka za period novembar 2021. godine – februar 2023. godine, kao i zahtjev za isplatu naknade za dežurstvo za period septembar 2020. godine – mart 2022. godine.

Cijeneći da je zahtjev tužiteljice na ime naknade toplog obroka i na ime naknade za dežurstva, zahtjev po osnovu radnog odnosa, drugostepeni sud je shodno odredbi člana 201. stav 4. Zakona o radu („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 1/16, 66/18, 119/21, 112/23 i 39/24, u daljem tekstu: ZR) u pogledu novčanog potraživanja tužiteljice na ime toplog obroka za period od aprila 2019. godine do novembra 2021. godine, ukinuo prvostepenu presudu i tužbu odbacio nalazeći da tužba u tom dijelu nije blagovremena.

Odluka drugostepenog suda je pravilna.

Naime, za uspjeh u parnici povodom zahtjeva za zaštitu od diskriminacije, tužiteljica je bila u obavezi da dokaže, odnosno učini vjerovatnim, da su ispunjeni uslovi iz odredaba člana 1. i 2. ZZD, kojim odredbama je uspostavljen okvir za ostvarivanje jednakih prava i mogućnosti svih lica u Bosni i Hercegovini da u jednom uređenom sistemu ostvare pravo na zaštitu od diskriminacije.

Kako je odredbama člana 2. stav 1. i 2. ZZD propisano da će se diskriminacijom u smislu ovog zakona smatrati svako različito postupanje, uključujući svako isključivanje, ograničavanje ili davanje prednosti utemeljeno na stvarnim ili pretpostavljenim osnovama prema bilo kojem licu ili grupi lica i onima koji su s njima u rodbinskoj ili drugoj vezi na osnovu njihove rase, boje kože, jezika, vjere, etničke pripadnosti, invaliditeta, starosne dobi, nacionalnog ili socijalnog porijekla, veze s nacionalnom manjinom, političkog ili drugog uvjerenja, imovnog stanja, članstva u sindikatu ili drugom udruženju, obrazovanja, društvenog položaja i pola, seksualne orijentacije, rodnog identiteta, spolnih karakteristika, kao i svaka druga okolnost koja ima za svrhu ili posljedicu da bilo kojem licu onemogući ili ugrožava priznavanje, uživanje ili ostvarivanje, na ravnopravnoj osnovi, prava i sloboda u svim oblastima života. (stav 1.), te da se zabrana diskriminacije primjenjuje na sve javne organe kao i na sva fizička ili pravna lica i u javnom i u privatnom sektoru, u svim oblastima, a naročito: zaposlenja, članstva u profesionalnim organizacijama, obrazovanja, obuke, stanovanja, zdravlja, socijalne zaštite, dobara i usluga namijenjenih javnosti i javnim mjestima, te obavljanja privrednih

aktivnosti i javnih usluga (stav 2.), ovaj sud nalazi, da kod činjeničnog utvrđenja na kojem se zasnivaju nižestepene odluke tužiteljica nije dokazala, odnosno učinila vjerovatnim da je bila izložena diskriminaciji.

Kod takvog stanja stvari, ne može tužiteljica sa uspjehom isticati zahtjev za zaštitu od diskriminacije na način pobliže opisan u tužbi, jer u odnosu na nju, kao i na sve sudije i tužioce u Republici Srpskoj u čijoj nadležnosti i jeste regulisanje prava i dužnosti sudija i tužilaca u Republici Srpskoj je bio na jednak način uređen sistem naknade toplog obroka i naknade za dežurstva, shodno Zakonu o platama i naknadama sudija i javnih tužilaca u Republici Srpskoj koji je ranije važio, kao i Zakonu o platama i naknadama sudija i javnih tužilaca u Republici Srpskoj („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 56/22) koji je stupio na snagu 1.7.2022. godine, a kojim je odredbom člana 2. stav 1. propisano da je osnovna mjesečna plata sudija i javnih tužilaca, plata u kojoj su sadržani porez na dohodak i doprinosi, a u koju je uračunata i naknada za topli obrok koja se ne može posebno iskazivati (stav 2.).

Sama činjenica da je u spornom periodu u Federaciji Bosne i Hercegovine, a u okviru njene nadležnosti, na drugačiji način bio uređen sistem naknade toplog obroka i naknade za dežurstva, ne daje osnova da se utvrdi postojanje diskriminacije tužiteljice u odnosu na nosioce sudijske i tužilačke funkcije u Federaciji Bosne i Hercegovine, odnosno, u pogledu ostalih budžetskih korisnika u Republici Srpskoj, te sve ostale zaposlene u Republici Srpskoj koji nisu budžetski korisnici, jer je tužiteljica u okviru nadležnosti Republike Srpske bila jednako tretirana, kao i ostali pripadnici iste grupacije. Drugim riječima, tužiteljica nije dokazala, odnosno učinila vjerovatnim da je bila izložena diskriminaciji, jer da je tužena povrijedila njeno pravo na jednako postupanje u odnosu na druge koji pripadaju istoj grupaciji kao i tužiteljica, a što je uslov za uspjeh u postupku zaštite od diskriminacije.

Slijedom datih razloga, ovaj sud nalazi da je pravilan zaključak drugostepenog suda da nije osnovan zahtjev tužiteljice da se utvrdi da je bila izložena diskriminaciji, jer da je tužena povrijedila njeno pravo na jednako postupanje u odnosu na ostale budžetske korisnike u Republici Srpskoj, te sve ostale zaposlene u Republici Srpskoj koji nisu budžetski korisnici, kao i u odnosu na nosioce sudijske i tužilačke funkcije u Federaciji Bosne i Hercegovine na način pobliže opisan u tužbi.

Kod prednjeg stanja stvari drugostepeni sud je pravilno zaključio da je neosnovan i zahtjev za otklanjanje diskriminacije, odnosno da tužena u smislu odredbe člana 154. stav 1. ZOO nije odgovorna za štetu zbog diskriminacije, pa da samim tim ne može biti obavezana na isplatu tražene naknade toplog obroka za period novembar 2021. godine - februar 2023. godine, kao i tražene naknade za dežurstvo za period septembar 2020. godine - mart 2022. godine.

Mada se kod prednjeg stanja stvari neosnovanim ukazuje i zahtjev za otklanjanje diskriminacije, pravilno je zaključio drugostepeni sud da je zahtjev tužiteljice za isplatu traženih naknada valjalo razriješiti pravilnom primjenom ZR, te pravilno zaključio da tužba tužiteljice za naknadu toplog obroka za period april 2019. godine – novembar 2021. godine nije blagovremena u smislu odredbe člana 201. stav 4. ZR.

Kako u periodu od novembra 2021. godine do jula 2022. godine za koji je blagovremena tužba na ima naknade toplog obroka, Zakonom o platama i naknadama sudija i javnih tužilaca koji je bio na snazi u tom periodu nije bila propisana naknada za topli obrok, te kako je u periodu od jula 2022. godine do februara 2023. godine za koji je tužba na ime naknade toplog obroka također blagovremena, tužiteljici isplaćena naknada toplog obroka propisana Zakonom o platama i naknadama sudija i javnih tužilaca u Republici Srpskoj koji je stupio na snagu

1.7.2022. godine u skladu sa tim zakonom, nema sumnje da je pravilna odluka drugostepenog suda kojom je preinačena prvostepena presuda i odbijen zahtjev tužiteljice za naknadu toplog obroka za period novembar 2021. godine - februar 2023. godine, te pravilna i u preostalom dijelu u pogledu novčanog potraživanja tužiteljice na ime toplog obroka za period april 2019. godine - novembar 2021. godine, u kojem je prvostepena presuda ukinuta i tužba odbačena kao neblagovremena.

Tužiteljica je zahtjev za naknadu za dežurstva za period od septembra 2020. godine do marta 2022. godine postavila u podnesku od 11.7.2023. godine, stoga ovaj sud nalazi da tužba tužiteljice u dijelu kojim je zahtijevala isplatu naknade za dežurstva nije blagovremena u smislu odredbe člana 201. stav 4. ZR, što je u obrazloženju pobijane odluke naveo i drugostepeni sud, te zahtjev tužiteljice za isplatu naknade na ime dežurstva odbio, cijeneći da Zakonom o platama i naknadama sudija i javnih tužilaca koji je bio na snazi u tom periodu ta naknada nije bila propisana. Činjenica da drugostepeni sud u tom dijelu tužbu nije odbacio, već zahtjev tužiteljice za isplatu naknade za dežurstva odbio, nije od uticaja na pravilnost drugostepene odluke.

Slijedom datih razloga ovaj sud nalazi da se zakonitost i pravilnost odluke drugostepenog suda ne dovodi u pitanje revizionim prigovorima da se odluka drugostepenog suda zasniva na pogrešnoj primjeni materijalnog prava, jer da su sudovi bili u obavezi udovoljiti zahtjevu na ime toplog obroka kao posljedice diskriminacije, uzevši u obzir odluku Ustavnog suda Bosne i Hercegovine broj U-18/21 od 24.3.2022. godine. Naime, sama činjenica da je odlukom Ustavnog suda Bosne i Hercegovine broj U-18/21 od 24.3.2022. godine utvrđeno da Zakon o platama i naknadama sudija i javnih tužilaca u Republici Srpskoj („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 66/18 i 119/21) nije u skladu sa članom I/2 i članom II/4 Ustava Bosne i Hercegovine, u vezi sa članom 14. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda, članom 1. Protokola broj 12. uz Evropsku konvenciju za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda i članom 26. Međunarodnog pakta o građanskim i političkim pravima zbog toga što ne sadrži odredbe o naknadi za topli obrok, ne znači da tužiteljica ima pravo na topli obrok za period koji je prethodio donošenju navedene odluke Ustavnog suda Bosne i Hercegovine, već shodno toj odluci, obavezu Republike Srpske da donese Zakon o platama i naknadama sudija i javnih tužilaca u Republici Srpskoj koji će sadržavati tu odredbu, što je Republika Srpska i učinila, kada je donijela Zakon o platama i naknadama sudija i javnih tužilaca u Republici Srpskoj („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 56/22) koji je stupio na snagu 1.7.2022. godine.

Kako se revizijom tužiteljice ne dovodi u pitanje pravilnost i zakonitost odluke drugostepenog suda, valjalo je primjenom člana 248. ZPP odlučiti kao u izreci ove presude.

Predsjednik vijeća
Jadranka Stanišić

Za tačnost otpavka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Biljana Aćić